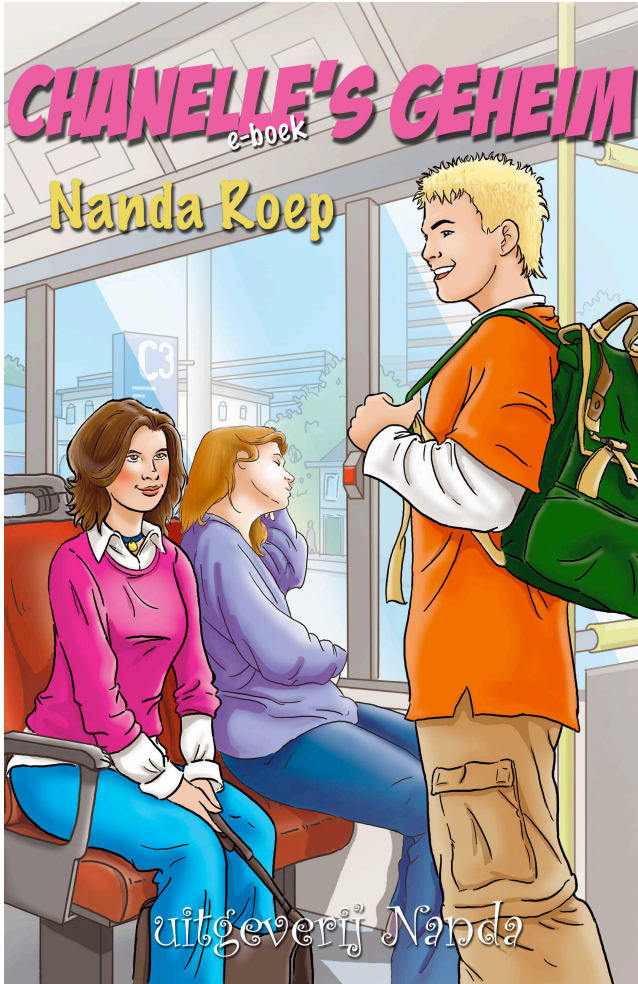

CHANELLE'S GEHEIM

e-boek

Nanda Roep

uitgeverij Nanda

INKLIJKEXEMPLAAR

Uitgeverij Nanda

HOOFDSTUK 1

Chanelle kijkt met een angstig gezicht naar de zilvergrijze Landrover van haar vader.

“Hij doet het toch wel?” Eigenlijk is het meer een wanhoopskreet dan een vraag.

“Ik vrees het ergste...” zegt hij.

“Bedoel je...” Bijna bijt Chanelle op haar parelmoer gelakte nagels. “...dat ik met de *bus* naar school moet?!”

Papa heeft zijn lichtblauwe Gsus-shirt niet eens uitgetrokken toen hij op zijn rug onder de wagen ging liggen - alsof hij iets van auto's snapt.

“Ik vrees van wel, schat. Je moeder is een uur geleden vertrokken met de Mercedes.”

Kreunend komt Chanelle's vader omhoog. Hij veegt zijn handen af aan een witte keukendoek en gooit die daarna in de prullenbak.

“Shit!”

“Ik weet het,” knikt hij.

Maar dat is niet waar - papa weet er niks van, hij snápt er niks van. Natuurlijk is het zo dat Chanelle liever niet met haar designkleding op een morsige busbank gaat zitten. Maar dat kan ze nog wel aan.

Wat het echte *erge* ervan is, en waar papa niks van weet, is dat Chanelle tussen de jaloerse kinderen terechtkomt, in een slangenkuil, tussen iedereen die altijd zo vals over haar roddelt.

Ramp!

“Luister eens.” Haar vader is achter haar aan naar binnen gelopen. “Je moet opletten dat je bij de goede halte uitstapt, hoor je me? Liever een halte te vroeg dan een te laat. Vlak achter jouw Bos&Berg-school begint de arme buurt van Harmelijn.”

Chanelle draait met haar ogen. “Jahaa, dat weet ik toch.” Ze is geïrriteerd omdat papa dit al duizend keer heeft gezegd: die achterstandswijk, Harmelijn Zuid, daar woont onbehouden tuig waarvoor ze moet uitkijken. Oud nieuws...

“Ik moet rennen, anders kom ik te laat!”

“Okee, dag schat. En goed opletten-”

“Ja, ik zal op tijd uitstappen. Doe!”

De bus stopt vlak voor haar voeten. Chanelle hijgt van het harde rennen naar de halte - maar ook van de zenuwen, die door haar lijf gieren. Zo nerveus en gespannen is ze niet voor niks, helaas...

Ze stapt met haar zwarte hakken op de tredes van de bomvolle bus, als ze het eerste gesis al hoort opstijgen uit de groep passagiers.

“Krijg nou wat, kijk eens wie ons met een bezoek vereert?”

“Als dat Hare Majesteit niet is!”

Chanelle hoort het, ook al wordt het superzacht gefluisterd, ze hoort het maar al te goed. Ze schraapt haar keel en koopt een kaartje: “Naar halte Berg&Bos, alstublieft.”

De chauffeur scheurt een ticket voor haar af en drukt er een zwarte stempel op.

“Dankuwel.” Chanelle zegt het met een afgeknepen stem. Ze haalt diep adem en stapt het gangpad in. Daarbij kijkt ze zo min mogelijk kijkt ze naar de anderen in de bus, om maar niks uit te lokken en niemand uit te dagen.

Ze is niet nieuwsgierig naar de hoofden die bij de roddelaars horen, want ze weet precies welke gezichten haar nu hooghartig aanstaren. Dat zijn Dylan, Tom, Joyce en Daniëlle, de trut. En verder natuurlijk iedereen die het wel grappig vindt om Chanelle zwart te maken, alleen maar omdat ze de dochter is van de succesvolle en populaire reclamefilmer Charlie Vincent.

Hoewel alle kinderen van het Berg&Bos College uit ‘gegoede families’ komen, zoals dat heet, zorgt het succes van de reclames toch voor scheve ogen... Terwijl, ja, Chanelle kan er toch niks aan doen? Ze is echt niet van plan haar vader te vragen minder succes te hebben - dan vinden die kinderen bovendien wel iets anders om haar mee te pesten... Het is heus niet dat ze iedereen inwrijft hoe rijk ze is, of zo.

Integendeel, tegenwoordig houdt ze haar achternaam zelfs geheim. Ze kreeg een keer verkering met een jongen die haar alleen maar spannend vond omdat hij via haar de beroemde regisseur kon ontmoeten. Hij hoopte natuurlijk via haar te worden gecast voor een rol...

Als je het zo bekijkt, bedenkt Chanelle, is het dus eigenlijk alleen maar lastig om de dochter van

Charlie Vincent te zijn, want daardoor kan ze nooit leuke jongens ontmoeten. Iedereen zou daarom juist extra *lief* voor haar moeten zijn, haha!

Chanelle stapt langs het groepje roddelaars en kan bijna voelen hoe ze hun adem inhouden. Haar vader, Charlie Vincent, heeft miljoenen verdiend met het bedenken en filmen van commercials voor bioscoop en televisie. Hij loopt vaak met zijn hoofd in de wolken. Er spoken altijd nieuwe ideeën door zijn hoofd. Daardoor komt hij wat warrig over en helemaal niet als een succesvolle regisseur, als je het Chanelle vraagt. Op dit moment scoort Charlie gigantisch met zijn serie over de 'ChipsBitch' voor een groot chipsmerk. De ChipsBitch-lijn bestaat uit televisiecommercials, radiospotjes en billboard-posters door het hele land. Er is een wedstrijd waarmee je een ontmoeting kan winnen met de échte ChipsBitch, en een spaaractie voor de ChipsBitch Game - die trouwens supervet is. Dankzij haar vader is het chipsmerk marktleider geworden.

De ChipsBitch commercial gaat als volgt: Van bovenaf zie je een dorp, zo'n typisch klein dorpje. Met een park, een romantisch meertje, huizenblokken en een ouderwets station. Alles is in stripkleuren; zo is het oude station niet roestig, maar lijkt het wel van goudkleurig brons te zijn. De camera zoomt in op het park. Daar zie je een verliefd stel zitten op het bankje voor de oude

eikenboom. Zij draagt een kanariegeel pakje en een staart. Hij heeft een vetkuif en een blauwe rock-'n-roll blouse. (Hij wordt gespeeld door die vet coole David Jamie uit de populaire soap, en zij is zangeres Carin!) Samen eten ze uit een zak "Bitchy Bites", van die pittige nacho's.

Dan klinkt er een vreemd geluid. Het geluid zwelt aan en het begint steeds harder te waaien. Het verliefde stel kijkt verbaasd om zich heen. Maar het gevaar blijkt van boven te komen.

Volkomen onverwacht komt de ChipsBitch uit de lucht zetten, aan een bungeejump-touw. Ze geeft Carin een vuistslag en in beeld zie je het woord "Baf!". Hij, David, krijgt een trap van de hoge hakken van de Bitch en in beeld zie je: "Oemf!" De Bitch - die net als Catwoman helemaal in zwart leer is gestoken - wordt weer door haar elastiek omhoog getrokken, maar niet voordat ze de zak Bitchy Bites heeft meegegraaid.

Aan het einde zie je de ChipsBitch tevreden op een tak zitten, boven in de hoge boom. Een stem zegt: "*ChipsBitch strikes again.*" En de Bitch laat een katachtige "purrr" horen.

Bijna achterin de bus is nog een hele bank leeg, gelukkig. Chanelle checkt de bekleding op kauwgum en andere viezigheid, en gaat dan zitten.

“Hare Hoogheid gaat zomaar op een ordinaire busbank zitten,” hoort ze sissen - daarna klinkt gegiechel van het groepje.

Het ge-“purrr” van de reclameserie is trouwens een enorme hit, in het land probeert iedereen “de Bitch” na te doen. (Maar bijna niemand kan het...)

Die Bitch wordt gespeeld door het schoolmeisje Floor. Dankzij de advertenties van papa Charlie is ze uitgegroeid tot een nationale bekendheid, zoals dat nou eenmaal kan gebeuren bij populaire reclames. Ze mag meedoen aan elke spelshow en krijgt uitnodigingen voor alle filmpremières in het land.

Het schoolmeisje Floor, dat is dus de allerbeste vriendin van Chanelle. En van die meisjes zoals Daniëlle, die óók graag mee wilden doen, denken dat Chanelle tegen haar vader heeft gezegd dat Floor de rol moest krijgen. (Alsof het zo werkt...) Daarom wordt Chanelle te pas en onpas bekritiseerd op de rottigste manier die je maar kunt bedenken.

De bus stopt bij een halte en laat passagiers naar buiten. Nog een minuut of twintig zal het duren voordat Chanelle eindelijk zelf mag uitstappen. Ze kijkt door het raam naar buiten, maar de villa's waar de bus langsrijdt ziet ze eigenlijk niet.

Als het roddelen nou recht in haar gezicht gebeurde, dan zou Chanelle er nog iets tegenin

kunnen brengen. (Ach ja, het is maar de vraag of ze dat zou durven hoor.) Maar de kinderen - en dat is het pijnlijke ervan - doen het achter haar rug, heel achterbaks. Zodra ze in hun richting kijkt, zijn ze stil. Ineens. Ze staan ook altijd, *altijd* met hun rug naar haar toe. En als iemand vraagt of ze soms een probleem hebben, zoals Floor in het begin eens heeft gedurfd, dan draaien ze zich met een schijnheilig hoofd om. En zeggen ze: "Ik? Hoezo?"

Zooooo laf!

Alleen maar omdat ze nog een kans willen maken op een rol in het volgende project van Charlie. Chanelle zucht hoorbaar. De bus remt alweer af. Het maakt Chanelle weinig uit. Ze hoopt maar één ding; dat er niet nog méér mensen instappen die gemeen over haar doen. Onverschillig staart ze naar buiten - in gedachten is ze meer bezig met wat in de bus gebeurt. Maar dan ziet ze iets, of eigenlijk iemand, en kleuren haar wangen plots rood. Dat gebeurt haar nooit, wat afschuwelijk! Ze hoopt maar dat de foundation die ze vanmorgen op haar wangen heeft aangebracht, ervoor zorgt dat ze er niet al te verhit uitziet.

Buiten staat een doodnormale jongen, bedenkt Chanelle en ze fluistert tegen zichzelf: doe effe normaal zeg!

HOOFDSTUK 2

De deur van de bus gaat puffend open en Chanelle voelt haar hart in haar keel kloppen. De stemmen van het groepje roddelaars verstommen, ze hoort geluiden alleen nog maar alsof ze in-de-verte klinken.

Daar stapt hij in. Opnieuw sist Chanelle tegen zichzelf: doe effe normaal!

Want echt, er is niks bijzonders aan deze jongen. Hij heeft korte blonde haren en hij ziet eruit alsof hij wel een kleine make-over kan gebruiken. Zijn rugzak draagt hij al minstens twee jaar bij zich, dat kan niet anders; het exemplaar is niet alleen verouderd, maar ziet er bovendien zo goedkoop uit!

Chanelle bijt op haar lip en vecht tegen de neiging om haar haren goed te doen. Hoe ziet ze er eigenlijk uit?

Hij stapt door het gangpad, op zoek naar een zitplaats.

Zijn broek ziet er verwassen uit - en tegelijkertijd toch vies. Dat móet betekenen dat hij zowat *woont* in het ding, en het altijd te veel dagen achter elkaar draagt.

Het moet niet gekker worden..., denkt Chanelle, verbaasd over haar eigen reactie. Hoe is het mogelijk dat je zo op iemand reageert die je nog nooit hebt gezien? Want ze kent hem niet, toch? Nou, ze durft natuurlijk niet goed te kijken, maar als ze hem kende, had ze dat toch wel geweten?

Ze gluurde even kort in zijn richting en als ze ziet dat hij nog altijd in haar richting stapt, zakt ze een stukje onderuit in de busbank. In zichzelf prevelt ze: niet hier komen zitten, niet hier komen zitten...

**LEES VERDER IN
CHANELLE'S GEHEIM
OP JE E-READER!**

CHANELLE'S GEHEIM IS TE KOOP ALS E-BOOK